

Sag C-901/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

10. december 2019

Forelæggende ret:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Tyskland)

Afgørelse af:

29. november 2019

Sagsøgere og appellanter:

CF

DN

Sagsøgt og appelindstævnt:

Forbundsrepublikken Tyskland

VERWALTUNGSGERICHTSHOF

BADEN-WÜRTTEMBERG

K e n d e l s e

I forvaltningssagen

CF

- sagsøger -
- appellant -

[udelades]

mod

Forbundsrepublikken Tyskland,
repræsenteret ved Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat,

denne repræsenteret ved Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge,
[udelades]

- sagsøgt -
- appelindstævnt -

vedrørende tildeling af subsidiær beskyttelse og anerkendelse af nationalt udsendelsesforbud

[udelades]

og

DN

- sagsøger -
- appellant -

[udelades] [org. s. 2]

mod

Forbundsrepublikken Tyskland,
repræsenteret af Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat,
denne repræsenteret ved Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge,
[udelades]

- sagsøgt -
- appelindstævnt -

[udelades]

vedrørende tildeling af subsidiær beskyttelse og anerkendelse af nationalt udsendelsesforbud

har 11. afdeling ved Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg
(appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Baden-Württemberg, Tyskland)

den 29. november 2019

afsagt følgende kendelse:

Sagerne udsættes.

Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende spørgsmål:

1. Er artikel 15, litra c), og artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95/EU til hinder for en fortolkning og anvendelse af en bestemmelse i national

ret, hvorefter en alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med væbnet konflikt (i den forstand, at en civilperson alene som følge af sin tilstedeværelse i det berørte område vil løbe en reel risiko for at være udsat for en sådan trussel) i de tilfælde, hvor truslen ikke er specifikt rettet mod denne person på grund af specielle omstændigheder ved den pågældendes situation, kun kan foreligge, såfremt der allerede er konstateret et minimum af civile ofre (døde og sårede)?

2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal vurderingen af, om der vil indtræde en trussel i denne forstand, foretages på grundlag af en helhedsbetragtning af alle sagens omstændigheder? I benægtende fald: Hvilke andre EU-retlige krav stilles der til denne vurdering? [Org. s. 3]

Præmisser

I.

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse udspringer af to sager, hvorunder sagsøgerne har anmodet om tildeling af subsidiær beskyttelse. Anmodningen vedrører fortolkningen af artikel 15, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9, herefter »direktiv 2011/95«), under hensyntagen til artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »EMRK«).
- 2 De bestemmelser i national ret, der er relevante i den foreliggende sag, findes i Asylgesetz (asylloven) som bekendtgjort den 2. september 2008 (BGBl. I, s. 1798), der senest er blevet ændret ved artikel 45 i loven af 15. august 2019 (BGBl. I, s. 1307) (herefter »AsylG«). AsylG's § 4, stk. 1 og 3 (»Subsidiær beskyttelse«), der gennemfører artikel 2, litra f), og artikel 15 i direktiv 2011/95, bestemmer:
 - (1) En udlænding er berettiget til subsidiær beskyttelse, såfremt han har anført alvorlige grunde til at antage, at han risikerer at lide alvorlig overlast i sit hjemland. Ved alvorlig overlast forstås:
 1. dødsstraf eller henrettelse,
 2. tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller

3. alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.
 - (2) [...]
 - (3) §§ 3c-3e finder tilsvarende anvendelse. Forfølgelse, beskyttelse mod forfølgelse henholdsvis velbegrunnet frygt for forfølgelse erstattes af risiko for alvorlig overlast, beskyttelse mod alvorlig overlast henholdsvis reel risiko for alvorlig overlast; flygningestatus erstattes af subsidiær beskyttelse. **[Org. s. 4]**
- 3 AsylG's § 3e (»National beskyttelse«), der gennemfører artikel 8 i direktiv 2011/95, bestemmer:
- (1) Flygningestatus tildeles ikke en udlænding, såfremt han
 1. i en del af sit hjemland ikke har grund til at nære nogen velbegrunnet frygt for forfølgelse eller har adgang til beskyttelse mod forfølgelse i henhold til § 3d og
 2. sikkert og lovligt kan rejse til og sikkert og lovligt kan rejse ind i denne del af landet og med rimelighed kan forventes at bosætte sig der.
 - (2) Ved undersøgelsen af, om en del af hjemlandet opfylder betingelserne i stk. 1, skal der tages hensyn til de generelle forhold, der hersker i den pågældende del af landet, samt til udlændingens personlige forhold i henhold til artikel 4 i direktiv 2011/95/EU på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen. Med henblik herpå skal der indhentes præcise og aktuelle oplysninger fra relevante kilder, såsom De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge og Det Europæiske Asylstøttekontor.

II.

- 4 Sagsøgerne er afghanske statsborgere og stammer fra Nangarhar-provinsen. Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, Tyskland) har givet afslag på de asylansøgninger, som de har indgivet i Forbundsrepublikken Tyskland. De fik ikke medhold i de søgsmål, der blev anlagt ved Verwaltungsgericht Karlsruhe (forvaltningsdomstolen i Karlsruhe) og Verwaltungsgericht Freiburg (forvaltningsdomstolen i Freiburg). Den forelæggende ret har delvist antaget de af sagsøgerne iværksatte appeller til realitetsbehandling. For appelinstanten har sagsøgerne fastholdt deres begæring om tildeling af subsidiær beskyttelse i henhold til AsylG's § 4. Subsidiært har de gjort gældende, at de har ret til at få anerkendt et forbud mod udsendelse, der retter sig efter national ret og i rang er efterstillet undersøgelsen af international beskyttelse. [Appelsagens formalitet]

III.

5. Sagerne udsættes med henblik på at forelægge Den Europæiske Unions Domstol [org. s. 5] spørgsmål til præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF. Den forelæggende ret ønsker en yderligere afklaring af de EU-retlige kriterier for tildeling af subsidiær beskyttelse i tilfælde af vilkårlig vold som følge af konflikter, som rammer civilbefolkningen. Der hersker tvivl om fortolkningen af artikel 15, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95, der omhandler betingelserne for, hvornår der foreligger en alvorlig og individuel trussel i disse bestemmelsers forstand. Domstolen har endnu ikke taget stilling hertil (1.). Den hidtidige retspraksis fra andre domstole er uensartet. Mens der til dels foretages en helhedsvurdering på grundlag af alle sagens omstændigheder, tages der i andre tilfælde primært udgangspunkt i antallet af civile ofre (2.). Domstolens svar er relevante for afgørelsen. De er afgørende for sagernes udfald. Såfremt en alvorlig og individuel trussel hovedsageligt afhænger af antallet af civile ofre, kan sagsøgerne ikke gives medhold i de principale påstande vedrørende subsidiær beskyttelse. På grundlag af en helhedsvurdering, der også omfatter andre risikoindikatorer, fremstår det aktuelle voldsniveau i Nangarhar-provinsen derimod som så højt, at sagsøgerne, for hvilke national beskyttelse ikke står til rådighed, vil være udsat for en alvorlig trussel alene på grund af deres tilstedeværelse (3.).
- 1.
6. De spørgsmål, der forelægges Domstolen, vedrører de EU-retlige kriterier, hvorefter det skal vurderes, om der foreligger en alvorlig og individuel trussel som omhandlet i artikel 15, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95. Disse spørgsmål kan ikke besvares klart på grundlag af Domstolens hidtidige praksis. Domstolen har ganske vist allerede fastslået, at det undtagelsesvist kan anses for godtgjort, at der foreligger en alvorlig og individuel trussel som følge af vilkårlig vold i forbindelse med væbnet konflikt som omhandlet i artikel 15, litra c), i direktiv 2011/95, når truslen ikke er specifikt rettet mod en person på grund af specielle omstændigheder ved den pågældendes situation, når graden af vilkårlig vold, som karakteriserer den igangværende væbnede konflikt, når et niveau, der er så højt, at der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende alene som følge af sin tilstedeværelse i det pågældende område vil løbe en reel risiko for at være udsat for en sådan trussel (Domstolens dom af 17.2.2009, Elgafaji, C-465/07). Domstolen har imidlertid ikke taget stilling til, hvilke kriterier der skal lægges til grund for at fastslå, om der foreligger en sådan trussel. Det tilkommer ganske vist de nationale retter at fastlægge og bedømme de faktiske omstændigheder [org. s. 6]. Det henhører imidlertid under EU-retten at fastlægge den nærmere betydning af et kriterium, der skal udfyldes og bedømmes, med hensyn til målestokken. Det samme gør sig gældende med hensyn til intensiteten og omfanget af den undersøgelse af de faktiske omstændigheder, der er nødvendig med henblik herpå (om chartrets artikel 4 jf. Domstolens dom af 15.10.2019, Dorobantu, C-128/18, præmis 50 ff., navnlig præmis 55, og præmis 58 ff., navnlig præmis 61 og 63).

7. Det fremgår ikke klart af artikel 15, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95, under hvilke omstændigheder en civilperson, der ikke er udsat for en specifik trussel som følge af væbnet konflikt, alene på grund af sin tilstedeværelse i et konfliktområde løber en reel risiko for at være udsat for en alvorlig og individuel trussel. På den ene side taler det høje voldsniveau, som ifølge Domstolens praksis skal foreligge, for, at det kunne forventes, at der allerede tidligere har været et betydeligt antal ofre; dette ville være i overensstemmelse med, at sådanne omstændigheder karakteriseres som »undtagelsessituation« (jf. Domstolens dom af 17.2.2009, Elgafaji, C-465/07, præmis 37 ff.). På den anden side taler bestemmelsens ordlyd og formål for, at antallet af ofre ikke skal tillægges ekskluderende funktion, men – kumulativt – som en faktor af flere skal anvendes som grundlag for en helhedsvurdering af situationen. Hittidige ofre er allerede begrebsmæssigt ikke en nødvendig forudsætning for en trussel, men alene et indicium for at konstatere sådanne faktiske forhold. Desuden ville den subsidiære beskyttelsespræventive karakter blive modarbejdet, såfremt det først skulle afventes, at meget alvorlige lidelser rent faktisk bliver en realitet, inden andre civilpersoner ydes beskyttelse, navnlig dem, som kun har undgået at lide overlast gennem flugt og fordrivelse. Det taler tværtimod for, at den usædvanlige farlighed af en konflikt for civilbefolkningen skal vurderes som helhed på grundlag af alle kriterier, der er relevante herfor.
8. I så henseende skal der også tages hensyn til systematiske aspekter. Artikel 15, litra c), i direktiv 2011/95 skal som EU-retlig bestemmelse fortolkes selvstændigt. Alligevel sikrer Den Europæiske Unions Domstol sig, at den fortolkning, som Domstolen skal foretage, er forenelig med EMRK's artikel 3, herunder Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis desangående (Domstolens dom af 17.2.2009, Elgafaji, C-465/07, præmis 28 og 44, med henvisning til Menneskerettighedsdomstolens [org. s. 7] dom af 17.7.2008, NA v. the United Kingdom, 25904/07, præmis 115-117; vedrørende chartrets artikel 4, jf. også Domstolens dom af 15.10.2019, Dorobantu, C-128/18, præmis 56 ff.). Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol lægger på sin side til grund, at EMRK's artikel 3 og artikel 15, litra c), i direktiv 2011/95 yder sammenlignelig beskyttelse. Navnlig kan kravene i medfør af begge bestemmelser være opfyldt under usædvanlige omstændigheder i en situation, hvor en civilperson alene på grund af sin tilstedeværelse i det berørte område er udsat for en risiko (Menneskerettighedsdomstolens dom af 28.6.2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, 8319/07 og 11449/07, præmis 226). Hvis der ved den selvstændige fortolkning af artikel 15, litra c), i direktiv 2011/95 skal tages højde for, at denne fortolkning er forenelig med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis, taler dette for, at der for så vidt angår subsidiær beskyttelse i al fald ikke stilles strengere krav til ugunst for den person, der søger om beskyttelsen, end dem, der gælder i henhold til EMRK's artikel 3. Det taler også herfor, at den afledte EU-ret skal fortolkes i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, men at chartrets artikel 4 i medfør af chartrets artikel 52, stk. 3, har samme betydning og omfang som EMRK's artikel 3 (Domstolens dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, præmis 78 og 91).

9. I medfør af EMRK's artikel 3 skal der med henblik på vurderingen af, om den person, der søger beskyttelse, i tilfælde af en tilbagevenden ville være udsat for en reel risiko («real risk»), ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis foretages en vurdering af omstændighederne i det konkrete tilfælde som helhed («cumulatively») (Menneskerettighedsdomstolens dom af 23.8.2016, J.K. and others v. Sweden, 59166/12, præmis 95). Specielt i den foreliggende sammenhæng har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vurderet intensiteten af en konflikt og den deraf følgende risiko for en civilperson for at blive udsat for en uacceptabel behandling på grund af generel vold alene på grund af den pågældendes tilstedeværelse på grundlag af en helhedsvurdering af forskellige kriterier, idet Menneskerettighedsdomstolen har betegnet valget af disse som ikke-udtømmende, men har anset dem for passende med henblik på den sag, hvori der skulle træffes afgørelse, nemlig metoder og taktikker i forbindelse med krigsførelsen og disses udbredelse, kamphandlingernes geografiske udbredelse og endelig antallet af døde, sårede og fordrevne (Menneskerettighedsdomstolens dom af 28.6.2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, 8319/07 og 11449/07, præmis 241 ff.). [Org. s. 8]

2.

10. I modsætning hertil er det i henhold til den højeste tyske retsinstans' retspraksis vedrørende AsylG's § 4, stk. 1, første punktum, og andet punktum, nr. 3, der gennemfører artikel 15, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra f), direktiv 2011/95, for så vidt angår personer, som ikke specifikt er berørt på grund af specielle omstændigheder ved de pågældendes situation, en ufravigelig betingelse for, at der kan antages at foreligge en alvorlig og individuel trussel, at der foretages en kvantitativ beregning af risikoen for at blive dræbt eller såret, udtrykt som antallet af ofre set i forhold til den samlede befolkning i det pågældende område. En sådan kvantitativ beregning anses dels for en nødvendig formel betingelse, uden hvilken en helhedsvurdering af den individuelle trussel mod den berørte skal være fejlagtig: »Først på grundlag af den kvantitative beregning [...] er det muligt at foretage en helhedsvurdering [...]«. Dels er det en betingelse for at lægge til grund, at der foreligger en individuel trussel, at det fremkomne antal ofre når et vist minimum. Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) har ganske vist ikke angivet dette minimum. Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) har dog fastslået, at en sandsynlighed for at blive såret eller dræbt på »ca. 0,12% eller ca. 1:800 pr. år« (BVerwG, dom af 17.11.2011 – 10 C 13.10 –, juris præmis 7) ligger klart under det krævede minimum. Når der er tale om et sådant antal ofre, er det ifølge retspraksis fra Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) ikke nødvendigt at foretage andre undersøgelser vedrørende risikoen intensitet, eftersom de konstaterede tal for ofre kun godtgør en risiko for at lide overlast, som »ligger så langt fra tærsklen for væsentlig sandsynlighed, at manglen [dvs. den manglende hensyntagen til andre omstændigheder] reelt ikke kan gøre nogen forskel« (BVerwG, dom af 17.11.2011, 10 C 13.10, juris præmis 23). Ud fra dette perspektiv er vurderende synspunkter blot »korrigerende betragtninger« (Berlit, ZAR 2017, 110 <118>).

11. På baggrund af disse retningslinjer fra den højeste instans lægges det i retspraksis ved de mellemste instanser til grund, at »en helhedsvurdering heller ikke kan ændre noget ved, at betingelserne i AsylG's § 4, stk. 1, andet punktum, nr. 3, ikke er opfyldt«, i al fald når risikoen er 1:800. Kravet om en kvantitativ minimumstærskel præger derfor anvendelsen af artikel 15, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95 i den tyske retsorden [**org. s. 9**] [Henvisninger til afgørelser truffet af tyske appeldomstole i forvaltningsretlige sager]
12. Retsspraksis i andre europæiske stater er særdeles uensartet, eftersom der anvendes forskellige kriterier, og kendsgerninger vurderes divergerende. Den østrigske Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) lægger en helhedsvurdering til grund for risikoanalysen af de mulige trusler og henholder sig i denne forbindelse til retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol [Henvisninger til afgørelser] Det Forenede Kongeriges retsinstanser synes at tillægge kvantitative undersøgelser stor betydning. Uanset kvalitative kriteriers mulige relevans synes antal af ofre at have ekskluderende betydning. [Henvisninger til afgørelser] Kvantitative overvejelser spiller også en stor rolle i en afgørelse truffet af den franske Cour Nationale du Droit d'Asile (national domstol for asylret), om end udfaldet her er modsat de ovennævnte retsinstansers vurdering. [Henvisninger til afgørelser] Den belgiske Conseil du Contentieux des Etrangers (domstol i udlændingeretlige sager) evaluerer en lang række kriterier, foruden antallet af ofre og fordrevne bl.a. karakteren, antallet og omfanget af kamphandlingerne, konfliktens karakter og dens konsekvenser for civilbefolkningen (dom af 12.2.2019, Arrêt n° 632, under 6.3.8.). [Henvisninger til afgørelser] Schweiz er ikke bundet af direktiv 2011/95, men yder alligevel beskyttelse i tilfælde af en konkret risiko som følge af situationer såsom krig, borgerkrig og generel vold. Ved vurderingen heraf er den schweiziske Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) tilbageholdende i forhold til tal, idet den [**org. s. 10**] betvivler disses pålidelighed og informationsværdi (jf. herom også den tyske Bundesverfassungsgericht, forbundsdomstol i forfatningsretlige sager, kendelse af 25.04.2018, 2 BvR 2435/17), og lægger derudover vægt på en lang række andre faktorer. [Henvisninger til afgørelser] Endelig anlægger UNHCR en meget omfattende tilgang, hvorefter der f.eks. også skal tages hensyn til indirekte følger og langtidsfølger af en konflikt og generel beskyttelse af menneskerettigheder (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30.8.2018, s. 104). I den videnskabelige litteratur fremlægges ligeledes tilgange, der søger at støtte vurderingen på et bredt fundament.
- 3.
13. Sagsøgerne er civilpersoner fra Nangarhar-provinsen. På grundlag af den forelæggende rets afhøringer af sagsøgerne på retsmøderne den 28. november 2019 står det også henset til deres respektive individuelle anbringender fast, at de ikke skal indrømmes subsidiær beskyttelse alene i medfør af AsylG's § 4, stk. 1, andet punktum, nr. 1 eller 2 [artikel 15, litra a) eller b), i direktiv 2011/95].

Endvidere har den forelæggende ret ikke kunnet fastslå, at sagsøgerne på grund af deres personlige forhold specifikt er berørt af vilkårlig vold i provinsen som omhandlet i Domstolens praksis vedrørende artikel 15, litra c), i direktiv 2011/95 (jf. Domstolens dom af 17.2.2009, Elgafaji, C-465/07, præmis 39).

14. Ifølge den forelæggende rets konklusioner vedrørende de faktiske omstændigheder med hensyn til den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan på det tidspunkt, hvor denne afgørelse blev truffet [artikel 4, stk. 3, litra a), i direktiv 2011/95], risikerede sagsøgerne, såfremt de vendte tilbage til Nangarhar-provinsen, imidlertid reelt at blive udsat for en alvorlig og individuel trussel som følge af vilkårlig vold i forbindelse med konflikter alene på grund af deres tilstedeværelse. Dette forudsætter imidlertid, at denne antagelse ikke er udelukket som følge af det kvantitativt beregnede omfang af hidtidige civile ofre, men er baseret på en helhedsvurdering af alle relevante kriterier. Disse omfatter navnlig vilkårlige konsekvenser af konflikthandlingerne, disse handlingers antal, uforudsigelighed og geografiske udbredelse samt det deraf følgende betydelige antal fordrevne **[org. s. 11]** og civile ofre. Konklusionerne kan sammenfattes som følger:
15. I konflikten i Afghanistan står regeringens sikkerhedsstyrker og regeringsfjendtlige ikke-statslige aktører over for hinanden. Styrkerne på begge sider er stærkt fragmenterede og, i varierende omfang, præget af korrupsion, interne magtkampe, manglende disciplin og kriminalitet. De er tæt forbundet med civilbefolkningen. Det gælder først og fremmest for Taliban og organisationen ved navn »Islamisk Stat i Khorasan-provinsen« (ISKP), som til dels rekrutterer udenlandske krigere, men i øvrigt mænd fra den lokale befolkning. I konflikten deltager imidlertid – på begge sider – også andre militante grupperinger, der er forankret lokalt og styres af stammeledere, lokale krigsherrer eller kriminelle. Derfor er kombattanterne og civilbefolkningen i høj grad sammenblandet.
16. Store dele af Nangarhar-provinsen kontrolleres ikke effektivt af en part i konflikten. Navnlig er hverken den afghanske regering eller Taliban i stand til at skabe stabilitet. Det er ikke kun Taliban, der står stærkt i provinsen. Den er også en højborg for ISKP, ligesom flere andre terrorgrupper er aktive i området. I Nangarhar koncentrerer de statslige styrker derfor deres operationer om oprørerne, både ved landoperationer og ved luftangreb. I begge tilfælde er civilbefolkningens tilflugtssteder og civile faciliteter berørt, fordi oprørerne bruger disse steder. Statslige styrker er derfor årsag til væsentlig del af de civile ofre. Navnlig Taliban, hvor der desuden også er interne konflikter, og ISKP kæmper imidlertid også indbyrdes netop i Nangarhar. De statslige sikkerhedsstyrker er ikke i stand til at beskytte civilbefolkningen.
17. Sikkerhedssituationen i Nangarhar er imidlertid også yderst ustabil, fordi der også kæmpes hårdt om provinsen blandt oprørerne. Den grænser op til de tidligere stammeområder i Pakistan (i dag Federally Administered Tribal Areas). Via den åbne grænse kan krigere på begge sider trække sig tilbage på den anden side, hvorved militante grupper får nye medlemmer. Grænsesituationen gør det muligt

at smugle varer til og fra Pakistan. I provinsen dyrkes desuden valmuer i massivt omfang **[org. s. 12]**. Nangarhar-regionen har Afghanistans fjerdestørste dyrkningsareal og satte i 2017 og 2018 rekord med hensyn til produceret opium. Opiumsproduktionen er en af de vigtigste indtægtskilder for de regeringsfjendtlige grupper i Nangarhar, som derfor også kæmper om regionen indbyrdes.

18. Oprørerne tilføjer civile massiv overlast. ISKP spreder bevidst rædsel i civilbefolkningen ved at angribe f.eks. skoler, hospitaler og velgørende eller religiøse faciliteter. Taliban forårsager imidlertid også civile ofre. Organisationen har ganske vist annonceret, at den vil skåne civilbefolkningen. Dens kamphandlingers form fører imidlertid uvægerligt til vilkårlig vold. Det gælder for alle oprørere. De forskanser sig i boliger og bruger civile faciliteter til deres formål, hvorfor de også bliver angrebet på disse steder. De statslige mål, som angribes af oprørere, ligger ofte i byområder. Deres kampmetoder forårsager vilkårlige skader, idet der detoneres bomber på befærdede steder, offentligt tilgængelige faciliteter overfalder eller der i øvrigt ikke sondres mellem kombattanter og ikke-kombattanter i forbindelse med angreb.
19. Konfliktens karakter og denne form for kampmetoder har til dato haft uacceptable konsekvenser for civilbefolkningen i Nangarhar. I 2018 blev der hver uge i gennemsnit registreret 12,6 konfliktrelaterede hændelser i forbindelse med oprørere i provinsen. I 2019 har der ligeledes været et højt voldsniveau. Styrkernes operationer, angreb, kamphandlinger mellem oprørere og konfliktrelateret kriminalitet, som kræver civile ofre, ligger på et permanent højt niveau. Eksempelvis kan nævnes: civile døde ved styrkernes luftangreb og oprøreres selvmordsangreb (Hisarak og Jalalabad, marts); tusindvis af fordrevne som følge af alvorlige kampe mellem Taliban og ISKP (Scherzad og Chogiani, april); afganske styrkers drab på en familie på seks personer som følge af en fejl (Scherzad, maj); mange ofre ved et selvmordsangreb på et bryllupsselskab (Patschir-o Agam, juli); dusinvis af civile ofre som følge af en række bombesprængninger på den afghanske uafhængighedsdag (hele Nangarhar, august); civile døde som følge af bilbomber og selvmordsbombere (Jalalabad og Mohmand Dara, september); ca. 70 ofre som følge af et fejlslagent droneangreb udført af den amerikanske hær (Chogiani, september); i oktober detonerede flere bomber i hele provinsen, bl.a. krævede et angreb på en moské i Haska **[org. s. 13]** Mina mere end 120 civile ofre. I september 2019 gennemførte den amerikanske hær militære operationer på 24 ud af 30 dage med mellem en og 26 militære operationer pr. dag (i gennemsnit seks operationer dagligt).
20. Indbyggertallet i Nangarhar ligger på 1,6-1,8 mio. mennesker; i 2018 blev antallet af civile ofre opgjort til mellem 1 517 og 1 815 (døde og sårede). Det svarer til 0,08-0,11% af befolkningen eller et forholdstal på 1:1 190 til 1:880. Der er imidlertid også et alarmerende højt antal interne fordrevne. En tredjedel af Nangarhars befolkning er fordrevne eller hjemvendte. I 2018 blev over 12 000 personer fordrevet fra og over 11 000 til Nangarhar. Antallet af personer, der bor i uofficielle bosættelser, er højt, i lighed med civilbefolkningens udgifter til dækning af grundlæggende behov. Lægehjælp, fødevarer og sikkerhed og

hygiejnestandard er mangelfuld. Antallet af fordrevne er antageligt indtil nu steget stærkt i 2019, navnlig på grund af kampe mellem oprørere og på grund af de statslige sikkerhedsstyrkers forsøg på at fordrive oprørere fra dele af Nangarhar. I marts 2019 blev 21 000 personer, deriblandt mere end halvdelen af befolkningen i et berørt distrikt, således fordrevet som følge af kampe i Kunar og Nangarhar. I maj blev mere end 56 000 personer i Scherzad og Chogiani fordrevet som følge af alvorlige kampe mellem oprørere, hvor statslige tropper efterfølgende også greb ind. I begyndelsen af august 2019 blev mere end 4 000 personer fordrevet i hele Nangarhar. Alene disse fordrivelser har i 2019 indtil videre berørt over 81 000 personer og dermed ca. 5% af Nangarhars befolkning.

21. Intern beskyttelse (AsylG's § 3e, artikel 8 i direktiv 2011/95) står ikke til rådighed for sagsøgerne. Ifølge den forelæggende rets konklusioner vedrørende de faktiske omstændigheder kan byerne Kabul, Herat og Mazar-e Sharif principielt komme i betragtning som steder, hvor der rent faktisk kan ydes intern beskyttelse, ganske vist på trods af betydelige belastninger for dele af civilbefolkningen og en betænkelig sikkerhedssituation. Voksne arbejdsdygtige mænd uden forsørgelsesforpligtelser kan sikre deres eksistensminimum, også selv om de ikke har familiemæssigt og socialt netværk. For mere sårbare personer vil en bosættelse i disse byer dog i reglen ikke være acceptabel [org. s. 14] [Henvisninger til afgørelser fra tyske retsinstanser og fra retsinstanser i andre europæiske stater]
22. Sagsøgeren i [den ene] sag er enkemand og vil i tilfælde af sin tilbagevenden til Afghanistan være eneansvarlig for sit barn, der er født i 2015. Andre dele af hans familie bor udelukkende i Nangarhar; han har ikke noget netværk i Kabul, Herat eller Mazar-e Sharif. I givet fald skal han sørge for barnet alene og kan ikke samtidig sikre et eksistensgrundlag for sig selv og barnet under de forhold, der hersker i Afghanistan. Et eksistensminimum vil ikke være sikret.
23. Sagsøgeren i [den anden] sag er gift og har fem børn. Det er hverken tilstrækkeligt sikkert, at familien bestående af syv personer kan finde en passende bolig i de tre byer, eller at sagsøgeren, som hele sit liv har været domineret af sin far, ikke har nogen uddannelse og som helhed ikke giver indtryk af at være i stand til at håndtere tilværelsen, med tilstrækkelig sandsynlighed kan sikre eksistensgrundlaget for sine børn, sin ægtefælle og sig selv uden støtte og opbakning fra de familiemedlemmer, han er knyttet til. Et eksistensminimum vil ligeledes ikke være sikret.

IV.

24. Denne kendelse kan ikke kæres.

[Udelades]

[Processuelle forhold; underskrifter]